

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 123/2023
28.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела давање лажног исказа из члана 335. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Марка Томовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К 306/20 од 23.08.2022. године и Вишег суда у Ужицу Кж1-203/22 од 01.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 28.02.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Томовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К 306/20 од 23.08.2022. године и Вишег суда у Ужицу Кж1-203/22 од 01.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги К 306/20 од 23.08.2022. године, окривљени АА оглашени је кривим да је извршио кривично дело давање лажног исказа из члана 335. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, осуђен је на казну затвора у трајању од 6 месеци, и обавезан је да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1-203/22 од 01.12.2022. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Томовића и пресуда Основног суда у Пожеги К 306/20 од 23.08.2022. године је преиначена само у делу одлуке о казни, тако што је Виши суд у Ужицу окривљеног АА за кривично дело давање лажног исказа из члана 335. став 3. у вези става 1. Кривичног законика за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 4 месеца и одредио да ће се казна затвора извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, уз примену мере електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, док су жалба

браниоца окривљеног у преосталом делу и жалба Основног јавног тужиоца у Пожеги одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Томовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), на седници већа, о којој сходно члану 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је носован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер се првостепена пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати. Као незаконит доказ означен је налаз и мишљење Техничког факултета универзитета у Новом Саду од 12.09.2018. године и допуна налаза од 21.03.2019. године, а који доказ је изведен у предмету Вишег суда у Ужицу К 14/19 који поступак се односи на исти животни догађај, али где окривљени АА је имао процесни положај сведока, па сходно својој процесној улози није могао да користи законом прописана овлашћења и преиспитује чињеничне тврдње у датом поступку, те такве доказе није могао на прописан начин да преиспитује. Дакле, како су по наводима браниоца докази на којима су нижестепени судови засновали пресуду изведени у другом кривичном поступку између других странака и како су исти докази изведени супротно члану 68. став 1. тачка 10) ЗКП, односно без учешћа окривљеног и његовог браниоца и стручног саветника одбране, то исти представљају доказе на којима се не може заснивати одлука суда у односу на окривљеног АА.

Изнети наводи по оцени Врховног касационог суда не могу се прихватити као основани о чему је и другостепени суд поступајући по изјављеним жалбама на страни 2 пасус 8 и страни 3 пасус 1 и 4 и страни 4 пасус 1 образложења пресуде дао јасне разлоге које и овај суд прихвата. Наиме, иако из списка предмета произилази да је првостепени суд у осуђујућој пресуди приликом навођења доказа које је извео на главном претресу навео да је као доказ извео читањем пресуде Вишег суда у Ужицу К 14/19 од 24.12.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 138/20 од 11.06.2020. године, фотокопију налаза и мишљења вештака Техничког факултета Универзитета у Новом Саду од 21.03.2019. године и фотокопије допуне налаза и мишљења вештака од 21.03.2019. године, као и да је извршио увид у целокупне списе предмета Вишег суда у Ужицу К 14/19, наводи браниоца изнети у захтеву за заштиту

законитости да је првостепена пресуда заснована на налазу и мишљењу вештака Техничког факултета Универзитета у Новом Саду од 12.09.2018. године и допуне налаза и мишљења вештака од 21.03.2019. године, оцењени су као неосновани. Ово стога што се из списка предмета утврђује да је првостепени суд закључак у погледу чињенице да је окривљени извршио кривично дело давање лажног исказа засновао на чињеницама из списка предмета Вишег суда у Ужицу К 14/19 и правноснажне пресуде којом је утврђена кривица окривљеног ББ у предмету Вишег суда у Ужицу К 14/19 да је као возач проузроковао саобраћајну незгоду са последицама по живот и телесни интегритет сапутника у возилу којим је управљао, а у ком поступку је као сведок овде окривљени АА свесно и вољно лажно сведочио о идентитету возача моторног возила у моменту настале незгоде.

Дакле, у овом кривичном поступку суд је извршио увид у целокупне списе предмета, па и у налаз и мишљење Техничког факултета универзитета у Новом Саду од 12.09.2018. године, као и допуну налаза од 21.03.2019. године, као саставни део списка предмета, али предметни налаз и мишљење није посебно ценио, те исти и није од утицаја на утврђивање постојања кривице овде окривљеног за давање лажног исказа у кривичном поступку.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је у смислу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић